

Des emplois pour les jeunes/Jobs for Youth
Belgique

Summary in Dutch

Jongerenbanen
België

Samenvatting in het Nederlands

SAMENVATTING EN BELANGRIJKSTE AANBEVELINGEN

De Belgische arbeidsmarkt voor jongeren presteert onder het gemiddelde

In vergelijking met het begin van de jaren 1970 hebben schoolverlaters in België vandaag een kleiner aandeel in de bevolking op arbeidsleeftijd. Hun gemiddelde scholingsgraad is sterk gestegen: slechts 11% van de jongeren tussen 15 en 24 jaar verlaat de school zonder een diploma van het hoger secundair onderwijs.

De overstap van de school naar het beroepsleven gebeurt nochtans zeer abrupt. Voltijds onderwijs is de norm, terwijl het alternerend onderwijs een ondergeschikte positie inneemt. Hoewel het merendeel van de studenten in het hoger onderwijs opteert voor korte studies van 3 jaar met uitzicht op een kwalificatie die op de arbeidsmarkt wordt gewaardeerd, is het ongebruikelijk om werk en studie te combineren. Stages maken vaak geen integraal onderdeel uit van de onderwijsloopbaan aan school of universiteit.

De werkloosheidsgraad onder de jongeren blijft hoog en vertoonde de jongste jaren een opwaartse trend, met een stijging van 15% in 2000 naar 20% in 2005 – vergeleken met een OESO-gemiddelde van 13%. De werkloosheidsgraad onder de jongeren ligt ongeveer driemaal hoger dan deze bij de volwassenen, terwijl de verhouding in de OESO gemiddeld 2,3 bedraagt. Dit bovengemiddelde verschil is gedurende het voorbije decennium niet afgenomen. Voorts bevinden 11% van de jongeren van 15 tot 24 jaar zich zowel buiten het arbeidsproces als buiten het onderwijssysteem.

Deze tendensen weerspiegelen voor een deel de vaststelling dat de arbeidsmarkt een steeds selectiever karakter kreeg. Een tekort aan relevante kwalificaties hangt samen met een verhoogde kans op werkloosheid. Jongeren zijn duidelijk kwetsbaarder voor

werkloosheid dan volwassenen, en degenen onder hen met de laagste diploma's lopen een hoger risico om in de werkloosheid te belanden.

De eerste ervaringen van schoolverlaters op de arbeidsmarkt zijn in sterke mate bepalend voor hun loopbaantraject. Eén jongere van elke drie die zes maand na het verlaten van de school aan de slag waren, is dat na vier jaar nog altijd. Eén jongere van elke acht daarentegen die twaalf maand na het verlaten van de school (aan het eind van de wachttijd) uitkeringsgerechtigd werkloos waren, zijn drie jaar nadien nog steeds op zoek naar werk. Een geslaagde start kan de inschakeling vergemakkelijken, terwijl een mislukte start moeilijk goed te maken blijkt.

In 2002 verliet de helft van de Belgische jongeren de school voordat ze 21,5 jaar oud waren. De doorstroming van de school naar het beroepsleven neemt iets meer dan een jaar in beslag, maar het duurt ongeveer drie jaar vooraleer er sprake is van vast werk. Het merendeel van de jongeren tussen 15 en 24 jaar heeft weliswaar een baan één jaar nadat ze zijn afgestudeerd, maar voor ongeveer 40% onder hen gaat het om tijdelijke arbeid en voor iets meer dan 20% om een deeltijds contract. Dit zijn aanzienlijke percentages, maar ze komen overeen met wat in Europa gebruikelijk is. Daarenboven lopen de vooruitzichten voor mannen en vrouwen al zeer snel uiteen. Jonge vrouwen, ook de hogergeschoolden, oefenen veel vaker een atypische of lageloonbaan uit dan hun mannelijke tegenhangers; het verschil neemt nog toe met de leeftijd.

Opvallend in België is het contrast tussen de drie Gewesten. De arbeidsmarkt is gunstiger in Vlaanderen, met een jeugdwerkloosheidsgraad van 14% in 2004. Voor Wallonië en Brussel bedraagt die werkloosheidsgraad 33% in 2004, waarbij een derde reeds een jaar of langer werkloos is.

Specifieke institutionele factoren beïnvloeden de overgang van school naar werk in België

De institutionele factoren die de overgang van school naar werk in België beïnvloeden bevinden zich lang niet allemaal op hetzelfde beleidsniveau. Onderwijs is een bevoegdheid van de Gemeenschappen, terwijl werkgelegenheid en beroepsopleiding een bevoegdheid van de Gewesten is. De federale overheid is bevoegd voor de arbeidswetgeving, de collectieve arbeidsovereenkomsten en de sociale zekerheid. Het efficiënt functioneren van de openbare werkgelegenheidsdiensten wordt bemoeilijkt doordat de controle op de werkloosheidsuitkeringen uitgevoerd wordt door de RVA, de federale werkgelegenheidsdienst, terwijl arbeidsbemiddeling en actieve maatregelen een bevoegdheid zijn van de drie gewestelijke openbare werkgelegenheidsdiensten (de VDAB voor het Vlaams Gewest, de FOREm voor het Waals Gewest en de BGDA voor het Brussels Gewest).

Het is gebruikelijk dat schoolverlaters in België zich inschrijven bij de gewestelijke openbare werkgelegenheidsdienst zodra ze hun studies beëindigd hebben. De inschrijving geeft toegang tot de actieve maatregelen die in elk van de Gewesten worden voorgesteld en tot de “wachtuitkering” van de RVA. Het gaat om een werkloosheidsuitkering die op grond van de studies onbeperkt in de tijd toegekend wordt na een “wachttijd” van zes tot twaalf maanden, naargelang de leeftijd. De meest kwetsbare groep onder de jongeren kan vanaf 18 jaar eveneens een beroep doen op

sociale bijstand via het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW) binnen de gemeente.

De recente hervormingen evolueren in de goede richting

Op basis van het samenwerkingsakkoord van 30 april 2004 tussen de Federale Staat, de Gemeenschappen en Gewesten ondernemen de verschillende overheden elk op hun eigen domein gecoördineerde initiatieven om de begeleiding, de opvolging en de controle van de werklozen bij hun zoektocht naar werk te versterken. Uitkeringsgerechtigde werklozen jonger dan 30 werden vanaf juli 2004 als eerste groep opgeroepen door de plaatselijke RVA-bureaus in het kader van deze procedure voor de activering van het zoekgedrag. De niet-naleving van die procedure kan leiden tot een schorsing of uitsluiting van werkloosheidsuitkeringen. De Gemeenschappen en Gewesten kregen bijkomende financiële middelen als steun voor de werklozenbegeleiding tijdens de eerste maanden en om er op langere termijn voor te zorgen dat alle werklozen jonger dan 50 daar actief aan deelnemen. De eerste evaluaties van die hervorming zijn bemoedigend. De combinatie van de RVA-controle op de beschikbaarheid van de jonge uitkeringsgerechtigde werklozen en de meer intensieve begeleiding van de jonge werkzoekenden door de gewestelijke openbare werkgelegenheidsdiensten heeft geleid tot een significant hogere uitstroom uit de werkloosheid, ten koste van een slechts beperkt aantal schorsingen en uitsluitingen. Wel is nog niet duidelijk of die werklozen een baan gevonden hebben of inactief zijn, noch hoeveel onder hen sowieso de werkloosheid zouden hebben verlaten zonder de hervorming. Een evaluatie van de gehele procedure en de effecten ervan is gepland in 2007.

Op 23 december 2005 heeft de federale overheid het Generatiepact in een wet gegoten. Dat Pact moet een fundamenteel Belgisch probleem aanpakken: de generatiekloof die de toegang tot duurzaam werk voor de middenleeftijd bevoorrecht, terwijl de jongere en oudere werknemers de last van de arbeidsmarktflexibiliteit op zich moeten nemen, vaak in het kader van met gemeenschapsgeld gefinancierde maatregelen. Aanvankelijk zou het Pact alleen eindeloopbaanmaatregelen omvatten, maar op vraag van de vakbonden werden ook tewerkstellingsmaatregelen voor jongeren opgenomen. Het gaat met name om de uitbreiding van de bestaande maatregelen, met meer nadruk op de tewerkstelling van zeer laaggekwalificeerde jongeren, laaggeschoolde jongeren van vreemde afkomst en laaggeschoolde andersvalide jongeren.

Maar nieuwe hervormingen blijven noodzakelijk om de jeugdwerkgelegenheid te stimuleren

De recente hervormingen zorgen weliswaar voor een positieve trend, maar zijn nog ontoereikend. De hiernavolgende aanbevelingen moeten de overheden helpen bij de uitwerking van een gerichte strategie ter bevordering van de jongerenwerkgelegenheid. Deze strategie stoelt op vier pijlers die op elkaar ingrijpen: ervoor zorgen dat jongeren de school verlaten met formeel erkende vaardigheden; de overgang van de school naar de bedrijfswereld minder abrupt maken; de “wederzijdse verplichtingen”-aanpak voor jongeren versterken; en de overblijvende obstakels voor de aanwerving van jongeren wegwerken.

Ervoor zorgen dat jongeren de school verlaten met erkende vaardigheden en een diploma

Het is noodzakelijk dat zoveel mogelijk jongeren over de kennis beschikken die nodig is om een erkend diploma te halen. Dat hoeft niet noodzakelijk een universitair mastersdiploma te zijn. Veel knelpuntberoepen zijn toegankelijk voor iemand met een diploma van het hoger secundair onderwijs. De werkgelegenheidsvooruitzichten tot aan 2015 geven aan dat de economische opmars van de tertiaire sector zich zal doorzetten, waarbij een toenemende vraag naar kaderleden samen zal gaan met een toename van de meer laaggeschoolde banen in de sociale sector en van de dienstenbanen.

Het onderwijssysteem moet de jongeren verschillende leertrajecten aanbieden die alle uitzicht geven op een diploma dat door de maatschappij en de ondernemingswereld gewaardeerd wordt. Daarom moet mislukking op school voorkomen worden. Vroegtijdige schoolverlaters moeten nadien nog een nieuwe kans op onderwijs krijgen. Bovendien wordt nu al te vaak slechts als laatste optie gekozen voor een richting binnen het beroeps- en technisch secundair onderwijs. Dit moet aantrekkelijker worden voor de jongeren en een beter imago krijgen bij de ouders. De richtingen in het technisch en beroepsonderwijs moeten beter geïntegreerd worden in het productiesysteem, met een meer actieve samenwerking tussen scholen en bedrijven.

De volgende hervormingspistes worden daarom voorgesteld:

- *Pro-actief handelen om mislukking op school te voorkomen.* De ontplooiing van jonge kinderen moet een prioriteit zijn, ook vóór de leerplichtige leeftijd. Van bij het begin van de leerplicht moet een volgehouden inspanning worden gedaan om vroegtijdig schoolverlaten te voorkomen, waarbij zowel de kinderen, het gezin, het onderwijspersoneel als de sociale diensten worden betrokken.
- *Een tweede kans geven aan schoolverlaters.* Deze jongeren moeten het recht krijgen om ook na de leerplichtige leeftijd en tijdens hun actieve leven nog onderwijs te kunnen genieten.
- *Een vlottere doorstroming tussen secundair beroepsonderwijs en het niet-universitair hoger onderwijs verzekeren.* Hogere technische studies van het korte type kunnen in modules met een flexibel uurrooster georganiseerd worden.
- *Financiële steun geven aan samenwerkingsverbanden tussen bedrijven en onderwijsinstellingen voor technisch en beroepsonderwijs.* Een recent voorbeeld van een geslaagd initiatief is de samenwerking binnen de referentiecentra in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die de leerlingen de mogelijkheid bieden om kwaliteitsopleidingen te volgen die aangepast zijn aan de specifieke ondernemingsbehoeften.

De overgang van school naar werk minder abrupt maken

In België raakt het alternerend onderwijs niet echt uit de startblokken: een kwart tot de helft van de deeltijds leerplichtigen vindt als leerjongere geen plaats binnen een bedrijf. Tezelfdertijd blijft het alternerend onderwijs te veel verbonden met de laaggeschoolde beroepen.

De leercontracten zouden kunnen worden opgewaardeerd. Het succes van de socioprofessionele inschakelingsovereenkomst, uitgaande van de Franse Gemeenschap, is

in dat opzicht veelbelovend voor leerlingen van 15 tot 18 jaar. De industriële leerovereenkomst moet beter afgestemd worden op de doelgroep, zoniet is het aangewezen om die formule af te schaffen en te vervangen door een normale arbeidsovereenkomst met een verminderd loon voor de leerling, om zo de werkgever te compenseren voor de opleiding die moet worden aangeboden.

In België blijken studenten minder vaak aan het werk dan in andere OESO-landen. Dat fenomeen doet zich ook voor tijdens de schoolvakanties, terwijl ze via een studentencontract tegen een verminderde kostprijs kunnen werken aan een voordelig nettoloon. De combinatie werk-studie zou gestimuleerd moeten worden, voor zover het werk geen nadelige gevolgen heeft voor de studies en hiermee de doorstroming naar de arbeidsmarkt wordt vergemakkelijkt. Dat is met name het geval wanneer de student binnen zijn studiegebied tewerkgesteld wordt.

De volgende actiepistes worden aanbevolen:

- *Het alternerend onderwijsmodel uitbreiden tot alle studieniveaus.* Het alternerend onderwijs zou uitgebreid moeten worden tot de hogere kwalificatieniveaus, naar het voorbeeld van andere OESO-landen.
- *Ervoor zorgen dat alle jongeren in het deeltijds onderwijs ofwel een plaats hebben in een onderneming, ofwel in een actieve maatregel van de werkgelegenheidsdienst zitten.* Om meer plaatsen voor deze doelgroep te creëren, zouden samenwerkingsverbanden tussen de opleidingscentra, de openbare dienst voor arbeidsbemiddeling en de bedrijfswereld gesubsidieerd moeten worden.
- *De verschillende leerovereenkomsten evalueren.* Aan de hand van deze evaluatie kan worden bepaald welke formule de beste werkgelegenheidskansen voor de leerjongere biedt.
- *De combinatie werken-studeren aanmoedigen.* De Gemeenschappen moeten samen met de bedrijfswereld studieprogramma's promoten waarin meer (bezoldigde of onbezoldigde) stages opgenomen zijn. Zoals in de andere OESO-landen zouden studenten tewerkgesteld moeten worden op basis van de gewone deeltijdse en tijdelijke arbeidsovereenkomsten. Een overeenkomst met specifieke voordelen voor studentenarbeid –zoals de overeenkomst voor de tewerkstelling van studenten– zou afgeschaft moeten worden.

De “wederzijdse verplichtingen”-aanpak voor jongeren versterken

De toekenning van werkloosheidsuitkeringen op basis van studies is uitzonderlijk in de OESO-landen, maar bestaat nog steeds in Denemarken, Griekenland, Luxemburg en de Tsjechische Republiek. Geen van die landen voorziet echter in een uitkering die onbepert is in de tijd, zoals in België. De duur varieert van zes maanden in de Tsjechische Republiek tot vier jaar in Denemarken. De recente tendens ging ofwel in de richting van een schraping van de uitkering, zoals aan het eind van de jaren 1990 in de Slowaakse Republiek gebeurde, ofwel van een strak doorgevoerde activering van de begunstigden zoals in Denemarken, waardoor zeer weinig jongeren gedurende een langere periode een dergelijke uitkering ontvangen.

België zou de wachtuitkering op termijn moeten afschaffen en tegelijkertijd een fundamentele hervorming doorvoeren van de regels voor nieuwkomers binnen het

werkloosheidsstelsel. De werkloosheidsuitkering zou niet mogen variëren naargelang de gezinssituatie, beperkt moeten zijn in de tijd, afhankelijk van de actieve zoekinspanningen en enkel mogen worden toegekend aan wie voordien heeft gewerkt. De uitkering zou een degressief karakter kunnen krijgen, terwijl anderzijds de toelatingsvoorwaarden kunnen worden versoepeld. Nu geldt als voorwaarde dat men 12 maanden gewerkt moet hebben in de loop van de laatste 18 maanden. Een evenwichtiger formule zou kunnen zijn om voor een periode van 7 maanden toegang te geven tot de werkloosheidsuitkering na 6 maand arbeid in de loop van de laatste 22 maanden (op voorwaarde van een intensieve zoekinspanning naar werk, zoals reeds aangegeven).

Op korte termijn moet de “wederzijdse verplichtingen”-aanpak geherdefinieerd worden om beter te beantwoorden aan de noden van vroegtijdige schoolverlaters en van pas afgestudeerden. De openbare werkgelegenheidsdiensten moeten vertrekken van een selectieve aanpak, waarbij de meest geschikte maatregelen voor elke doelgroep snel worden geïdentificeerd, zoals dit reeds gebeurt in het kader van het Vlaamse stappenmodel voor de begeleiding van de werkzoekenden. De wachtuitkering mag niet automatisch verkregen worden na de wachtperiode, maar moet aan bepaalde voorwaarden worden gekoppeld. Indien de jongere niet de nodige zoekinspanningen aan de dag legt of niet ingaat op een passende werkaanbieding, mag hij er niet van uitgaan dat zijn uitkering behouden blijft. De gesprekken moeten om de drie maand plaatsvinden met zowel de RVA-facilitator als de adviseur van de gewestelijke openbare werkgelegenheidsdienst zodat de wisselwerking tussen het federaal en het gewestelijk niveau versterkt wordt.

De openbare werkgelegenheidsdiensten zouden aan langdurig werkloze jongeren een baan of een opleiding kunnen aanbieden. De jongeren zouden eveneens meer gebruik moeten kunnen maken van brede programma's die in een lokaal samenwerkingsverband tussen de gewestelijke openbare werkgelegenheidsdiensten en het plaatselijke OCMW worden opgezet. Deze aanpak is in het bijzonder aangewezen voor de harde kern van kwetsbare jongeren. In tegenstelling tot de gewestelijke openbare werkgelegenheidsdiensten hanteren de OCMW's immers een meer globale aanpak, waarbij ze voorzien in zowel een inkomen als een pakket steunmaatregelen voor opleiding, tewerkstelling, huisvesting en gezondheid.

De “wederzijdse verplichtingen”-aanpak voor jonge werkzoekenden zou daartoe zo snel mogelijk geherstructureerd moeten worden en vervolgens gezamenlijk in de praktijk moeten worden gebracht door de RVA, de gewestelijke openbare werkgelegenheidsdiensten en de plaatselijke OCMW's:

- *Inactieve jongeren en schoolverlaters ertoe aanzetten om zich als werkzoekende in te schrijven bij de openbare werkgelegenheidsdiensten.* De jongeren mogen geenszins belanden in een situatie waarbij ze zowel ten aanzien van het onderwijssysteem als van de arbeidsmarkt gemarginaliseerd raken. Ze moeten betere informatie krijgen over Activa Start, een maatregel die dit probleem wil verhelpen.
- *De jongere werkzoekende een actieplan laten ondertekenen en de uitvoering ervan opvolgen.* In het kader van de individuele begeleiding waarvoor de RVA-facilitator en de adviseur van de gewestelijke openbare werkgelegenheidsdienst gezamenlijk zouden moeten instaan, zou minstens om de drie maanden een individueel gesprek voorzien moeten zijn zodat nagegaan kan worden of het individueel actieplan wel degelijk gevolgd wordt. De toekenning van de wachtuitkering moet afhangen van de

actieve zoekinspanning naar werk of van de deelname aan een actieve maatregel gedurende minstens drie maanden. De duur ervan moet beperkt worden tot vier jaar.

- *Meer actieve maatregelen voorzien voor langdurig werkloze jongeren.* De openbare werkgelegenheidsdienst moet een baan of opleiding aanbieden aan jongeren die reeds meer dan een jaar werkloos zijn. Zij moeten als tegenprestatie actieve zoekinspanningen leveren.
- *De acties van het OCMW en de openbare werkgelegenheidsdiensten voor de meest achtergestelde jongeren zoveel mogelijk bundelen op lokaal niveau.* De expertise van de OCMW-diensten is met name afgestemd op jongeren die in een meervoudige probleemsituatie verkeren.

De obstakels voor de aanwerving van jongeren wegwerken

Het loonverschil tussen jonge en volwassen werknemers in België is gering, en vrij weinig jonge werknemers hebben een lageloonbaan. Het relatief hoge loon van de jongeren kan een rem zijn op de aanwerving van laaggeschoolde jongeren. Om de arbeidskosten van laaggeschoolde jongeren te verlagen, kent de federale overheid een vermindering van de werkgeversbijdragen voor de sociale zekerheid toe. Sinds 2006 geeft de aanwerving van zeer laaggeschoolde jongeren, laaggeschoolde jongeren van vreemde afkomst en laaggeschoolde andersvalide jongeren recht op de hoogste vermindering van de werkgeversbijdrage gedurende vier jaar. De werkgever kan zelfs een zogenaamde “sociale bonus” ontvangen indien het totaalbedrag van de verminderingen hoger ligt dan de normaal verschuldigde bijdragen. Toch moet er nog meer worden ondernomen om de kosten van laagproductieve banen te verminderen. De overheidsmiddelen die worden besteed aan de structurele bijdrageverminderingen voor gemiddelde tot hoge lonen zouden meer kostenefficiënt en meer rechtvaardig kunnen worden ingezet voor het ondersteunen van lageloonbanen. De werkgeversbijdragen voor de laagste loonshalen zouden uiteindelijk tot een minimum moeten worden herleid of zelfs volledig geschrapt.

Een ander probleem voor de tewerkstelling van jongeren in België ligt in de betrekkelijk strikte arbeidswetgeving die de insiders beschermt, gekoppeld aan de beperkende regels die gelden voor tijdelijke contracten op basis waarvan talrijke jongeren tewerkgesteld zijn. Bij de herformulering van de OESO-Werkgelegenheidsstrategie werd ondermeer aanbevolen om een beter evenwicht tussen flexibiliteit en zekerheid te zoeken. De wetgeving voor tijdelijke arbeidsovereenkomsten moet worden versoepeld zonder de segmentering van de arbeidsmarkt in de hand te werken, door in de richting van een uniek arbeidscontract te werken.

Het merkelijke verschil qua werkzaamheidsgraad tussen jongeren met en zonder diploma zou voor de overheid voldoende reden moeten zijn om haar steunmaatregelen veeleer aan te wenden voor acties die gericht zijn op jongeren met weinig arbeidskansen, in plaats van maatregelen te voorzien voor een “breed publiek” dat zich beneden een willekeurige leeftijdsgrens situeert. De federale overheid heeft dit ingezien, en heeft met name wijzigingen aangebracht in de startbaanovereenkomst in 2004. De subsidie geldt enkel nog voor de aanwerving van laaggeschoolde jongeren, terwijl het aanwervingsquotum voor jongeren onder de 26 jaar versoepeld is. Het Generatiepact voorziet ook meer gerichte steun voor de jongerenpopulatie die het hoogste risico op sociale uitsluiting loopt. Zodra het mogelijk is, moet er een grondige evaluatie

doorgevoerd worden om na te gaan of die nieuwe maatregelen wel degelijk een steun betekenen voor de jongeren die moeilijk aan een baan geraken.

In België hebben de maatregelen om het alternerend leren en vorming aan te moedigen lang niet hetzelfde gewicht als de bijdrageverminderingen om de arbeidskosten terug te dringen. De werkgevers investeren dan ook weinig in vorming. Daarom zou de sociale bonus niet automatisch mogen worden toegekend, maar zou de versterking van de inzetbaarheid van de betrokken jonge werknemers daarbij als voorwaarde moeten gelden.

Het is zorgwekkend dat jonge werknemers in België aan het begin van hun beroepsloopbaan duidelijk minder vaak vorming genieten dan hun Europese leeftijdsgenoten. Permanente vorming zou doorheen de gehele beroepsactieve leeftijd moeten worden aangemoedigd, omdat ze voor loopbaanzekerheid zorgt door de beroepsmobiliteit te bevorderen. De maatregel waarbij de aanwerving van een werkzoekende gekoppeld wordt aan een subsidie voor een individuele beroepsopleiding binnen de onderneming lijkt veelbelovend als de selectie van de kandidaten niet door de werkgever alleen gebeurt, maar zich beperkt tot werknemers en werkzoekenden die in geringe mate toegang tot een opleiding gehad hebben.

De volgende hervormingen zijn wenselijk:

- *Een nauwere link tussen de loonkosten en de productiviteit verzekeren.* De vermindering van de werkgeversbijdragen mag niet langer gebruikt worden voor banen met een gemiddeld of hoog loon, zodat meer ruimte gecreëerd zou worden voor een versterking van de verminderingen voor lageloonbanen, zonder dat de overheidsschuld aangroeit. Voorts zouden de sociale partners bij de onderhandelingen aandacht moeten schenken aan een herziening van loonbarema's op basis van leeftijd of anciënniteit, en uitgaan van een loonevolutie gebaseerd op de competenties van de werknemers.
- *Een beter evenwicht tussen flexibiliteit en zekerheid zoeken.* Er moet gezocht worden naar een beter evenwicht tussen de vaste contracten van de insiders op de arbeidsmarkt en de tijdelijke contracten op basis waarvan veel jongeren tewerkgesteld zijn zonder de segmentering van de arbeidsmarkt in de hand te werken, door in de richting van een uniek arbeidscontract te werken.
- *Opvolging en evaluatie van de maatregelen voor de jongeren uit het Generatiepact.* Bieden die maatregelen de jongeren in een meervoudige probleemsituatie een kans op duurzaam werk?
- *De effectiviteit van de subsidies die sinds 2004 toegekend worden aan de laaggeschoolden in het kader van de startbaanovereenkomst evalueren.* De evaluatie moet uitsluitend geven over de volgende vraag: waarin verschillen de arbeidskansen van de begunstigden met wat ze zouden zijn geweest zonder de subsidie ?
- *Gesubsidieerde beroepsopleiding in de onderneming reserveren voor de laagstgeschoolde werklozen.* Het deadweight-effect dat wordt veroorzaakt doordat de werkgever zelf de kandidaat voor deze opleiding kan kiezen, moet daarbij vermeden worden.

© OECD 2007

Deze samenvatting is geen officiële OESO-vertaling.

Reproductie van deze samenvatting is toegestaan, mits het OESO-copyright en de titel van de oorspronkelijke publicatie worden vermeld.

Meertalige samenvattingen zijn vertaalde uittreksels van OESO-publicaties die oorspronkelijk in het Engels en Frans zijn gepubliceerd.

Deze zijn gratis te verkrijgen via de Online Bookshop van de OESO
www.oecd.org/bookshop/

Neem voor meer informatie contact op met de eenheid OECD Rights and Translation,
Public Affairs and Communications Directorate.

rights@oecd.org

Fax: +33 (0)1 45 24 99 30

OECD Rights and Translation unit (PAC)
2 rue André-Pascal
75116 Parijs
Frankrijk

Bezoek onze website www.oecd.org/rights/

